

sit midlertidige ophold i udlandet skal være skattepligtig til den kommune, hvori han har bopæl. En sådan regel, hvorefter flytning af bopælen fra en kommune til en anden vil medføre overgang af skattepligten til den nye bopælskommune efter de almindelige regler om skattepligtens overgang i tilfælde af flytning, må navnlig anses for naturlig i tilfælde, hvor skatteyderens husstand er forblevet her i landet.

Til § 4.

Bestemmelserne i lovens § 8 er foreslået ført á jour under hensyntagen til de siden 1937 skete ændringer i statsskattelovgivningen og er samtidig foreslået tydeliggjort ved omredigering af paragraffens 3 første stykker. Efter den nye formulering er det fremdeles den ansatte indkomst til statsskat, der lægges til grund ved beregningen af kommuneskatten, d. v. s. skatteyderens nettoindtægt med de ifølge statsskattelovgivningen anerkendte fradrag for betalte skatter og forsikringer m. v. Det følger endvidere af bestemmelsens formulering, at de ved statsskatteansættelsen foretagne nedsættelser eller forhøjelser af selve den ansatte indkomst — f. eks. som følge af for sent indgivet selvangivelse eller som følge af reglerne i ligningslovens § 5 om nedslag i ansættelsen for folkepensionister m. fl. — også skal have virkning for kommuneskatten. Endelig er det — ligesom i den gældende lov — fremhævet, at skattelempelser i medfør af statsskattelovens § 23, stk. 7, også skal have virkning for kommuneskatten, uagtet lempelser efter denne bestemmelse ikke betragtes som nedslag i selve den ansatte indkomst.

For så vidt angår personer, der ikke er ansat til statsskat, har man ved den nye redaktion af bestemmelsen udtrykkeligt fremhævet, at den særskilte ansættelse til kommuneskat, der i sådanne tilfælde skal foretages, skal ske efter statsskattelovgivningens regler om opgørelsen af den statsskattepligtige indkomst. Samtidig er det foreslået, at klager over sådanne særskilte ansættelser til kommuneskat skal indgives til og påkendes af statsskattemyndighederne (skatterådet og landsskatteretten). Efter de gældende regler skal sådanne klager i købstæderne indgives til overligningskommissionen og på landet til amtsrådet. Da klager over *indkomstansættelsen* også i de tilfælde, hvor der ikke foreligger statsskattepligt, skal afgøres ud fra statsskattelovgivningens regler, må det anses for rigtigst at henlægge behandlingen af disse klager til „statsskatteklageinstanser“. I denne forbindelse kan bemærkes, at det kun i et meget begrænset antal tilfælde forekommer, at der foreligger kommune-

skattepligt, uden at der samtidig foreligger statskattepligt (praktisk taget kun for gifte kvinder, hvis mænd er bosat i udlandet, og — efter de hidtil gældende regler, der nu er foreslået ændret ved det fremsatte forslag til lov om sømandsskat — for ugifte søfolk, der sejler i udenrigsfart).

Ved den foreslåede ændring af lovens § 8, stk. 5, 2. pkt., forhøjes den sats, hvorefter renter skal beregnes ved tilbagebetaling af for meget erlagt skat, fra 4 pct. til 5 pct. Som begrundelse herfor skal anføres, at der efter § 38, sidste stykke, i statsindkomstskatteloven af 1922 ved tilbagebetaling af for meget erlagt statsskat tilkommer skatteyderen en rentegodtgørelse, beregnet med 5 pct. af det beløb, der tilbagebetales, at denne rentesats er foreslået opretholdt ved § 22, stk. 3, i det i maj måned 1954 fremsatte og senere genfremsatte forslag til lov om skat til staten af indkomst, formue og kapitalvinding, samt at det må anses for naturligt, at samme rentesats kommer til anvendelse, når der er tale om tilbagebetaling af for meget erlagt kommuneskat.

Til § 5.

Lovens § 9, stk. 1, indeholder regler, hvorefter der ved den kommunale skatteligning er adgang til at foretage en forhøjelse af de skattepligtige indkomster efter „kildeart“. Som det vil fremgå af den redegørelse for de kommunale ligningsreglers oprindelse og udvikling, der indeholdes i bemærkningerne til det den 16. november 1956 i folketinget forelagte forslag til lov om ændring af lov vedrørende personlig skat til kommunen, må reglerne om forhøjelse af indkomsten efter kildeart betragtes som lidet tidsvarende, hvilket også har fundet udtryk deri, at deres anvendelse er stærkt på retur i kommunerne. De nævnte regler har således i mange år ikke været anvendt i nogen købstadkommune og anvendes i dag i mindre end $\frac{1}{4}$ af landets 1 300 sognekommuner. Til belysning af udviklingen kan anføres, at antallet af sognekommuner, der anvender kildeartsbeskatning, inden for de seneste årtier har været således:

Skatteår	Antal kommuner
1936-37.....	1 018
1946-47.....	848
1951-52.....	712
1954-55.....	414
1955-56.....	330
1956-57.....	308

Under hensyn hertil, og idet man har taget i betragtning, at anvendelsen af reglerne om kilde-